

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl soudcem zpravodajem Jiřím Zemánkem mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků o ústavní stížnosti stěžovatelky **PENAM, a. s.**, se sídlem Cejl 504/38, Brno, zastoupené JUDr. Sylvii Sobolovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti rozsudku **Nejvyššího správního soudu** ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Afs 7/2011-799, a proti výrokům I. a III. rozsudku **Krajského soudu v Brně** ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 39/2016-115, *takto*:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

Ústavní stížností doručenou Ústavnímu soudu dne 23. 12. 2016 napadla stěžovatelka v záhlaví uvedená rozhodnutí.

Dříve, než může Ústavní soud přistoupit k projednání a rozhodnutí věci samé, musí prověřit, zda jsou splněny všechny formální podmínky stanovené pro ústavní stížnost zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

Z obsahu spisu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 256/2016, který si Ústavní soud vyžádal, vyplývá, že před podáním ústavní stížnosti podala stěžovatelka dne 31. 10. 2016 proti výroku I., III. a IV. napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně kasační stížnost, o které nebylo Nejvyšším správním soudem dosud rozhodnuto.

Z obsahu spisu Ústavní soud taktéž zjistil, že proti shodným výrokům podaly dne 4. 11. 2016 kasační stížnost taktéž DELTA PEKÁRNY a. s., a OK REST a. s. (jejichž společná ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Afs 7/2011-799, a proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 39/2016-115, byla již usnesením sp. zn. II. ÚS 4215/16 ze dne 8. 3. 2017 jako nepřipustná odmítnuta), a proti výroku II. napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně podal dne 25. 10. 2016 kasační stížnost Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 12. 2016, č. j. 5 As 256/2016-123 kasační stížnosti DELTA PEKÁRNY a. s., přiznal odkladný účinek. Usnesením z téhož dne č. j. 5 As 256/2016-125 pak přiznal Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti OK REST a. s.

Je tedy zřejmé, že v dané situaci došlo k souběhu dvou právních institutů, jež mohou ve výsledku vést ke zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně, a to ústavní stížnosti a kasační stížnosti. Pokud by v nyní projednávané věci byla ústavní stížnost Ústavním soudem věcně posouzena dříve, než bude rozhodnuto o stěžovatelkou podané kasační stížnosti, mohlo by ze strany Ústavního soudu dojít k nepřipustnému zásahu do rozhodovací činnosti obecných soudů. Také z hlediska funkce ústavního soudnictví je nežádoucí, aby stejné rozhodnutí souběžně a na sobě nezávisle přezkoumával příslušný orgán veřejné moci a zároveň i Ústavní soud.

Jedním ze základních pojmových znaků ústavní stížnosti, jakožto prostředku ochrany ústavně zaručených základních práv nebo svobod, je totiž její subsidiarita. To znamená, že ústavní stížnost lze zpravidla podat pouze tehdy, když navrhovatel ještě před jejím podáním vyčerpal všechny prostředky, které mu zákon k ochraně práva poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu), a to jestliže nejsou dány důvody přijetí ústavní stížnosti i bez splnění této podmínky dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona o Ústavním soudu. Smysl a účel této zásady reflektuje maximu, dle níž ochrana ústavnosti není a ani z povahy věci nemůže být pouze úkolem Ústavního soudu, nýbrž je úkolem všech orgánů veřejné moci, zejména obecné justice. Princip subsidiarity ústavní stížnosti totiž vychází z toho, že Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů ani soustavy orgánů veřejné správy. Jeho úkolem je ve smyslu čl. 83 Ústavy České republiky ochrana ústavnosti a do činnosti jiných orgánů veřejné moci mu proto přísluší zasahovat toliko v případě, že v jejich rozhodování shledá protiústavní porušení některých základních práv nebo svobod stěžovatele. Ústavní soud představuje v této souvislosti ultima ratio, institucionální mechanismus, jenž nastupuje v případě selhání všech ostatních. V neposlední řadě zásada subsidiarity odráží i princip minimalizace zásahů Ústavního soudu do činnosti (pravomoci) jiných orgánů veřejné moci, jejichž rozhodnutí jsou v řízení o ústavních stížnostech přezkoumávána, a zásah Ústavního soudu připadá zásadně v úvahu pouze tehdy, jestliže náprava tvrzené protiústavnosti v rámci systému ostatních orgánů veřejné moci již není možná.

Uplatnění výše popsaného principu subsidiarity vede k nutnému závěru, že ústavní stížnost, je-li současně vedeno i řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, je návrhem podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu nepřipustným. Na uvedeném nic nemění ani závěry stěžovatelky o jí presumované nepřipustnosti kasační stížnosti, jak je předestřela v bodu I. ústavní stížnosti.

Za nastalé procesní situace nezbývá než dovodit, že stěžovatelce pro podání ústavní stížnosti poběží lhůta dvou měsíců až ode dne doručení rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu o kasační stížnosti, které nyní nelze předjímat. Bude-li kasační stížnost zamítnuta, běží stěžovatelce nová lhůta k podání ústavní stížnosti od doručení rozsudku, pro případ, kdy na základě podané kasační stížnosti kasační soud napadené rozhodnutí nižšího soudu zruší, nastane situace identická se současnou potud, že řízení před obecnými soudy nadále probíhá.

Nelze ovšem vyloučit, že se v kasačním řízení posléze ukáže, že kasační stížnost stěžovatelky nebyla efektivním opravným prostředkem, tedy prostředkem řádně - v souladu s příslušnými procesními předpisy - uplatněným, kupříkladu proto, že byla nepřipustná [srov. i § 104 odst. 3 písm. a), věta druhá za středníkem, zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů], byla podána z jiných než přípustných kasačních důvodů, anebo byla podáním kvalifikovaně vadným, případně i podáním opožděným.

Takové situace nezbyvá interpretovat než tak, že je tím zpochybněn - a to dodatečně - implicitní předpoklad, na jehož podkladě Ústavní soud o nepřipustnosti původní ústavní stížnosti rozhodl, totiž že podaná kasační stížnost (naopak) je způsobilá otevřít relevantní řízení, ve vztahu k němuž je řízení o ústavní stížnosti řízením subsidiárním. Ústavní stížnost, nově podanou v zákonné lhůtě po rozhodnutí kasačního soudu, Ústavní soud proto projedná, neboť není přijatelné, aby - zjednodušeně řečeno - prvotní ústavní stížnost odmítl jako „předčasnou“ a následnou pak jako „opožděnou“. Jiné řešení k dispozici není, neboť splnění procesních podmínek, jež otevírá prostor k meritornímu kasačnímu přezkumu, Ústavní soud sám posuzovat nemůže (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 1724/14). Pro úplnost Ústavní soud uvádí, že shodně postupoval ve věci II. ÚS 4215/16, kdy totožná rozhodnutí jako v nyní projednávané věci byla napadena ústavní stížností stěžovatelů DELTA PEKÁRNY a. s., a OK REST a. s., kteří taktéž současně podali k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnosti.

Pokud jde o napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Afs 7/2011-799, kterým se zrušuje rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2010, č. j. 62 Ca 16/2009-375, a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení, jedná se o rozhodnutí, kterým právní věc stěžovatelky nebyla pravomocně ukončena, neboť soudní řízení dále pokračovalo před Krajským soudem v Brně, kterému byla věc vrácena k dalšímu řízení.

Poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Afs 7/2011-799 zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2010, č. j. 62 Ca 16/2009-375, se u Krajského soudu v Brně setkaly dvě věci: první, původně vedená pod sp. zn. 62 Ca 16/2009, jež je nově vedena pod sp. zn. 62 Af 39/2016, jejímž předmětem jsou žaloby všech tří žalobců (PENAM a. s., DELTA PEKÁRNY a. s., a OK REST a. s., proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 2. 2. 2009, č. j. UOHS-R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr (rozhodnutí o vině i o trestu), a druhá, původně vedená pod sp. zn. 62 Af 101/2014, jejímž předmětem jsou žaloby týchž žalobců proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2014, č. j. ÚOHS-R20,21,22/2004-22410/2014/311/JZm (rozhodnutí o trestu). Krajský soud v Brně dne 19. 7. 2016 žaloby vedené pod sp. zn. 62 Af 101/2014 a 62 Af 39/2016 spojil ke společnému projednání, takto spojenou věc nově formálně vede pod sp. zn. 62 Af 39/2016, a rozhodl v ní touto ústavní stížností napadeným rozsudkem ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 39/2016-115, kterým se žaloby proti rozhodnutí předsedy

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 2. 2. 2009, č. j. UOHS-R 20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr zamítají (výrok I.) a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2014, č. j. ÚOHSR20,21,22/2004-22410/2014/311/JZm se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.). Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka využila možnost domáhat se ochrany všech svých práv v průběhu pokračujícího řízení před Krajským soudem v Brně, když napadla rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 39/2016-115, ústavní stížností, byť tato nemohla být s ohledem na souběžné přezkoumání tohoto rozhodnutí Nejvyšším správním soudem projednána Ústavním soudem, jak bylo shora řečeno.

Vzhledem k výše uvedenému soudce zpravodaj mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků ústavní stížnost dle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu jako nepřípustnou odmítl, když neshledal důvod k postupu dle § 75 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.

Ústavní soud rovněž neshledal důvod vyhovět návrhu stěžovatelky na přiznání náhrady nákladů na zastupování v řízení před Ústavním soudem. Podle § 83 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je takový postup totiž možný pouze v případě, že ústavní stížnost nebyla odmítnuta. Ústavní soud taktéž s ohledem na okolnosti případu neshledal, že by šlo o „odůvodněný“ případ ve smyslu § 62 odst. 4 zákona o Ústavním soudu, kdy by bylo na místě uložit placení nákladů řízení, jež jinak zásadně nesou účastníci sami, jinému účastníkovi či vedlejšímu účastníkovi.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 21. března 2017

Jiří Zemánek, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení: H. Kyprová